

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **V. L. D.,**
státní příslušnost Vietnam

zastoupen: advokátem **Mgr. Vratislavem Polkou,**
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2018, č. j. OAM-684/ZA-ZA11-HA12-2017

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce namítá, že žalovaný při zjišťování stavu věci porušil § 3 správního řádu. Cítí se také zkrácen na svých právech v důsledku porušení § 12 a § 14 zákona o azylu. Žalobce uvádí, že v zemi původu mu hrozí nebezpečí vážné újmy, a to ze strany jeho věřitelů, kterým dluží nemalé finanční prostředky a kteří žalobci prostřednictvím rodiny a známých neustále vyhrožují. Domnívá se, že v případě návratu bude pronásledován, vydírán a pravděpodobně podroben i fyzickému násilí ze strany věřitelů, zároveň se obává, že bude ohrožen také vězením. Žalobce má dále za to, že může být podroben nepřiměřenému trestu ze strany státních orgánů. Žalovaný se dle žalobce jeho tvrzeními ohledně vážné újmy, jakož ani otázkou hrozby vězení v případě neschopnosti splácet dluhy, nezabýval. Podložit svá tvrzení důkazy je dle žalobce nemožné, nicméně se domnívá, že tuto skutečnost mu nelze bez dalšího vyčítat.
3. Rozhodnutí žalovaného považuje za nepřezkoumatelné z důvodu, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se skutkovým stavem a nevyvrátil obavy žalobce, které uvedl. Žalobce dále konstatuje, že se nemá ve Vietnamu kam vrátit a akcentuje své vazby na území ČR, které podle něj jsou případem hodným zvláštního zřetele dle § 14 zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného považuje za nepřezkoumatelné i v tom směru, že žalovaný údajně pouze konstatoval, že se žalobce daný případ netýká. Žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Azs 421/2004 a namítá, že v souladu s tímto rozhodnutím musí být zřejmé, z čeho správní orgán vycházel při své úvaze a k jakým závěrům dospěl, aby bylo možné jeho rozhodnutí přezkoumat. Tak tomu však v případě žalobce nebylo, neboť správní orgán neuvedl, z jakých osobních poměrů žadatele vycházel, ani z čeho dovodil, že azyl žalobci neudělí. Rozhodnutí je tak dle jeho názoru neurčité a nepřezkoumatelné, jelikož stav věci byl zjištěn nedostatečně. Žalovaný se konečně nezabýval ani možností udělit žalobci doplňkovou ochranu. Žalobce je toho názoru, že došlo k porušení § 2, § 3, § 4, § 36 odst. 3, § 68 odst. 3 správního řádu a §12, § 14 a § 14a zákona o azylu a navrhuje zrušení rozhodnutí.
4. Žalovaný konstatuje, že žalobce je plně právně způsobilou osobou, je za své jednání plně odpovědný a musí být připraven nést za něj následky. Žalobce si podle žalovaného hodlá zajistit pobyt na území ČR podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to ve snaze svůj pobyt zlegalizovat a též z ekonomických důvodů a z obavy z pronásledování věřiteli v případě návratu. Tato snaha o legalizaci pobytu však dle žalovaného nepatří mezi důvody předpokládané § 12 zákona o azylu. Žalovaný se domnívá, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech dle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť mu byla dána možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim. Žalovaný rovněž uvádí, že nedošlo k porušení ustanovení správního řádu ani zákona o azylu uvedených žalobcem a naopak dle svého názoru postupoval s těmito předpisy v souladu. Zároveň konstatuje, že naopak žalobce ve své žalobě pouze obecně uvedl, že se domnívá, že rozhodnutí je nezákonné, ale neoznačil žádná konkrétní pochybení žalovaného a nedostal tak své povinnosti, kterou podle žalovaného má a kterou potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č.j. 2 Azs 92/2005-58 ze dne 20. 12. 2005.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

5. Své rozhodnutí považuje žalovaný oproti žalobci za zákonné. Odkazuje přitom na obsah správního spisu a konstatuje, že zjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu, rozhodnutí vydal tak, aby odpovídalo okolnostem případu, zabýval se podrobně všemi okolnostmi, které žalobce sdělil a opatřil si veškeré potřebné podklady. K obavám žalobce ohledně možného protiprávního jednání věřitelů vůči žalobci má žalovaný za to, že aby se jednalo o důvodnou obavu, muselo by být takové protiprávní jednání podporováno státní mocí. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Azs 395/2004-68 ze dne 27. 6. 2005 žalovaný konstatuje, že nelze podřadit pod zákonem o azylu vymezené důvody situaci, kdy se jedná o obecné tvrzení o pronásledování bez prokázání takového tvrzení, přičemž se žalobce ani účinně neobrátil na státní orgány ve Vietnamu. Žalobce přitom tvrzenou obavu v tomto směru nijak nekonkretizoval a žalovaný se proto domnívá, že ji uvedl pouze účelově s cílem vyvolat domněnku, že zde je azylově relevantní důvod. Přitom žalovaný poukazuje na to, že azylové řízení nelze považovat za klasický institut pro legalizaci pobytu, k tomu měl žalobce postupovat jiným způsobem.
6. Žalovaný neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Žalovaný dále uvedl, že považuje za nedůvodnou námitku žalobce, že by jeho vycestováním z ČR mohlo dojít k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalobci dle jeho názoru nic nebrání, aby vedl rodinný život ve Vietnamu s manželkou a dítětem. Nemůže tak dojít k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť k tomuto by došlo pouze tehdy, pokud by byl žalobcův rodinný život znemožněn jeho vycestováním. Žalovaný považuje též za důležité, že žalobce žádost o mezinárodní ochranu nepodal bezprostředně po příjezdu na území ČR, ale až poté, co byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení povolení k pobytu. S ohledem na uvedené žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
7. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
8. Žalobce je ženatý, s manželkou mají jedno nezletilé dítě. Poprvé na území ČR vstoupil v roce 2008 s tím, že měl povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Dále uvedl, že v roce 2010 měl problém s pobytovým oprávněním a požádal o pomoc advokáta, neví však, kdy platnost jeho oprávnění přesně zanikla. Věděl, že může svůj pobyt zde opět legalizovat z území Vietnamu, avšak obával se, že v případě návratu tam vzniknou nějaké komplikace a nebude se již moci vrátit. Ve Vietnamu žijí jeho rodiče a sourozenci. Pokud by se do vlasti vrátil, vidí žalobce problém v tom, že při vyřizování pobytu si rodiče půjčili peníze, které žalobce nyní musí splácet, přičemž ve Vietnamu mu hrozí exekuce a dluhy nebude mít z čeho splácet. Důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla skutečnost, že žalobce chce nadále zůstat s rodinou, chtěl by zde pracovat, aby mohl splácet dluhy ve Vietnamu. Zdravotní stav žalobce je dobrý, je bez náboženského vyznání a bez politického přesvědčení.
9. Dne 12. 1. 2018 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu. Žalovaný poukázal na to, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace pobytu na území České republiky, neboť žalobce pozbyl pobytové oprávnění, zároveň návrat do Vietnamu odmítá kvůli tamnímu dluhu, možného

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

protiprávního jednání ze strany věřitelů a obav, že si nebude schopen tam najít zaměstnání. Rodinné poměry v ČR žalovaný neshledal azylově relevantní.

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože žalobce ani žalovaný netrval na jeho nařízení.
12. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost z důvodu, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se skutkovým stavem a nevyvrátil obavy žalobce, které uvedl. Rozhodnutí žalovaného považuje za nepřezkoumatelné i v tom směru, že žalovaný údajně pouze konstatoval, že se v případě žalobce nejedná o žádný z důvodů zvláštního zřetele hodných. Rozhodnutí je dle jeho názoru neurčité a nepřezkoumatelné, jelikož stav věci byl zjištěn nedostatečně. Oproti žalobci soud považuje rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné. Žalovaný se dostatečně vypořádal s tvrzeními žalobce a uvedl k tomu své rozhodné úvahy k jednotlivým typům mezinárodní ochrany.
13. Dle § 3 správního řádu správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žalovaný postupoval v souladu s tímto ustanovením a zohlednil všechny skutečnosti, které žalobce v žádosti uvedl. Soud neshledal deficity ani ve vztahu k § 2, § 3, § 4, § 36 odst. 3, § 68 odst. 3 správního řádu a § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu a plně se ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že žalobní body jsou velmi obecné a žalobce v nich konkrétně neoznačil, v čem by měly spočívat jednotlivá pochybení ze strany žalovaného. Ze spisu nevyplývá, že by žalovaný bránil žalobci, aby uplatňoval svá práva. Žalobci bylo umožněno se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí a tohoto práva prokazatelně využil. Soud rovněž nezjistil, že by žalovaný porušil zásady dle správního řádu. Rozhodnutí žalovaného má všechny zákonem požadované náležitosti. Správní orgán rozhodnutí náležitě odůvodnil, všechny zjištěné skutečnosti podrobně zkoumal a posuzoval jejich relevanci jakožto důvodů umožňujících udělit mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
14. Soud konstatuje, že institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“ Soud předně konstatuje, že žádost žalobce lze chápat jako účelovou, když

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

byla žalobcem podána až v době, kdy mu reálně hrozilo opuštění ČR a pouze zde projednávaná žaloba je způsobilá odložit vykonatelnost napadeného rozhodnutí. Pokud měl žadatel v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, bylo na místě postupovat podle předpisů cizineckého práva, zejména dle uvedeného zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců

15. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je dle písm. a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Těmi se v souladu s následujícím ustanovením azylového zákona rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může eventuálně být také soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
16. Z obsahu spisu nevyplývá, že by žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo by měl strach z pronásledování. Toto nebylo vůbec tvrzeno, natož jakkoli doloženo a ani správní orgán po posouzení žalobcovy situace nezjistil, že by u žalobce byl naplněn některý z předpokladů dle § 12 zákona o azylu. Žalobce uvedl, že nebyl politicky aktivní, je bez vyznání a má dobrý zdravotní stav. Žalovaný se podrobně zabýval otázkou možné vážné újmy hrozící žalobci, avšak po analýze aktuální situace v zemi původu a též s ohledem na to, že žalobce nebyl politicky aktivní či neměl žádné problémy s vycestováním, nedovodil, že by státní orgány země původu měly zájem o osobu žalobce, a ten byl po návratu pronásledován.
17. Podle § 13 zákona o azylu: *„(1) Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.*
(2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí
a) manžel nebo partner azylanta,
b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
c) rodič azylanta mladšího 18 let,
d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. b), nebo
e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

(3) Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželu azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

(4) V případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.“

18. Žalobce uvedl, že je ženatý a má s manželkou nezletilé dítě, přičemž žijí společně v ČR. Nejedná se však o osoby, skrze které by bylo možné uplatnit důvody dle § 13 zákona o azylu, neboť jim nebyl udělen azyl.

19. Podle § 14 zákona o azylu: „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

20. Podle § 14a zákona o azylu: „(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

21. Podle § 14b zákona o azylu: „(1) Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

(2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,

b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,

c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,

d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. b), nebo

e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

(3) Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi

osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

(4) V případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.“

22. Žalovaný se dále zabýval tím, zda je možné udělit žalobci azyl dle § 14 zákona o azylu a zkoumal proto rodinné, sociální a ekonomické podmínky žalobce, přičemž situaci žalobce vyhodnotil tak, že zde není naplněn důvod pro poskytnutí azylu z humanitárního důvodu. Soud se zcela ztotožňuje s tímto závěrem žalovaného. Žalobce je svéprávný, ekonomicky aktivní člověk. Žalobce rovněž prezentoval svůj zdravotní stav jako dobrý.
23. Pokud jde o rodinné poměry, soud se rovněž ztotožňuje s tvrzeními žalovaného, že v daném případě se nejedná o porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména pak z rozsudku č.j. 5 Azs 46/2008-71 ze dne 28. 11. 2008, ve které se soud zabýval otázkou možné míry zásahu do rodinného života. Dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se přitom považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Tímto závazkem je i Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud v uvedeném rozsudku došel k závěru, že v případech neudělení některé z forem mezinárodní ochrany většinou nedochází k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života, neboť v těchto případech má cizinec většinou možnost opět získat povolení k pobytu a relevantní je proto většinou zásah v případech správní vyhoštění s dlouhodobým zákazem pobytu. Soud však také uvedl, že: *„Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“* Je tedy potřeba si klást otázku, zda se v případě žalobce jedná o tak výjimečnou situaci, že by mohlo k zásahu do jeho rodinného života dojít i pouhým vycestováním. Žalobce zde má manželku a nezletilé dítě narozené v roce 2011, kteří zde legálně pobývají. Z žádného vyjádření žalobce ovšem neplyne, že by nebylo možné, aby se o dítě dočasně starala pouze manželka, že by jí to znemožňovaly zdravotní či jiné důvody. Nelze zároveň pominout, že žalobci nic nebrání v tom, aby vycestoval i se svou rodinou a své rodinné vazby plně realizoval ve Vietnamu.
24. Ekonomické či sociální potíže v zemi původu není možné považovat za důvody, které by umožňovaly udělit žalobci mezinárodní ochranu. Soudu není ani známo, že by ve Vietnamu v současné době probíhala humanitární či jiná katastrofa. Soud nenalezl skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

vážná újma. Vnitřní zamítavý postoj žalobce nelze považovat za uplatňování politických práv a svobod. Ekonomická migrace nepožívá ochrany azylového práva.

25. Žalobce již v protokolu k žádosti uvedl, že v souvislosti s vyřizováním pobytového oprávnění si jeho rodiče vzali úvěr. Úvěr žalobce již sice částečně splatil, avšak poté z důvodu nedostatku prostředků splácet přestal a hrozí mu tak nyní exekuce. Zároveň uvedl, že věřitelé jeho rodině ve Vietnamu hrozí výhrůzkami. V ČR by chtěl zůstat a pracovat, aby mohl své dluhy vyřešit. Soud se zabýval tvrzeními žalobce, že ve Vietnamu mu hrozí nebezpečí ve smyslu vymáhání jeho neuhrazených závazků. Tvrzená obava z věřitelů však není okolností, na základě které by mohl být udělena mezinárodní ochrana dle § 12 zákona o azylu, ani okolností zřetel hodnou ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu Nejvyšší správní soud již dříve uvedl, že „*obtíže žadatele o azyl, spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, nelze bez přistoupení dalších zvláštních zřetele hodných okolností vnímat jinak než jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení azylu podle § 14 [zákonu o azylu]*“ (viz rozsudek ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 – 64, či ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 Azs 37/2017 – 30). Možným pronásledováním soukromými osobami v zemi původu a vlivu této okolnosti na udělení doplňkové ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval také např. v rozsudcích ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, či ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 160/2004 – 41. Žalobce žádné další zvláštní okolnosti týkající se vymáhání jeho dluhů netvrdil. Nelze ani dovozovat, že by bez dalšího mohl být žalobce pronásledován pro neplacení ze strany státních orgánů. Naopak by bylo potřeba, aby se žalobce nejprve pokusil obrátit na ně, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005 č.j. 6 Azs 479/2004 – 41 „*aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálné dostupné prostředky ochrany.*“ Žalovaný věc posoudil zcela v souladu s citovanou judikaturou.
26. Soud ve věci žalobce neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný, který by odůvodňoval udělení ochrany z humanitárního důvodu, jak předpokládá § 14 zákona o azylu. Nejsou naplněny ani podmínky pro poskytnutí doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Rodinný příslušník žalobce, který by požíval doplňkové ochrany, tu není, a proto ani § 14b zákona o azylu nelze použít.
27. K námitce žalobce, že se správní orgán dostatečně nezabýval skutkovými zjištěními týkajícími se zejména jeho závazků a následného možného ohrožení v zemi původu soud poznamenává, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je rozděleno důkazní břemeno mezi žadatele a správní orgán. Na žadateli leží břemeno tvrzení a na správním orgánu břemeno ověřování informací uvedených žadatelem a informací o situaci ze země původu. Soud konstatuje, že v daném případě žalobce nedostal své povinnosti a břemeno tvrzení neunesl, neboť pro udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné relevantní důvody. Oproti tomu si žalovaný obstaral informace o situaci v zemi původu, aby mohl posoudit, zda by žalobci hrozila v případě návratu do Vietnamu vážná újma, aniž by však žalobce takovou újmu tvrdil, přičemž z pokladů nashromážděných žalovaným nevyplývá, že by žalobci ve Vietnamu nebezpečí vážné újmy hrozilo.
28. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
29. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný sice měl ve věci úspěch, avšak žádné náklady mu nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9. 10. 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.